

до единъ твърдѣ малкъ степенъ. Тѣхны-тѣ лица не показватъ радость-тѣ или скърбь-тѣ които толкова често ся отразяватъ въ чловѣчески-тѣ лица; тѣхны-тѣ устны не изразяватъ нито радости въсклицанія нито скърбны плачове. Тѣ не сж, навистинж, съвсѣмъ лишены отъ такыва чувствованія; но тѣзи чувствованія сж твърдѣ слабы и прѣходящы въ сравненіе съ онѣзи, които вълнуватъ чловѣчески-тѣ сърдца. Чловѣци-тѣ понѣкога осѣщатъ радости толкова чрѣзмѣрны щото да въспржтъ тупаніе-то на сърдца-та имъ и даже да погубятъ животъ-тѣ имъ. Ный смы чели, въ исторіи-тѣ на мжченицы-тѣ, за радости толкова чрѣзмѣрны щото даже остра-та сабя на палачъ-тѣ не е можала да ги отмахне, нито пакъ горящій-тѣ огнь да ги пояде.

Душа-та има подобнж способность за скърбь. Тя може да пролива горчивы сълзы, и даже да прѣтърпѣва скърбь толкова тежкж щото да не може нито да заплаче.

Душа-та навистинж много ся прѣвъзвышава по причинж на чувствително-то си естество, и стойность-та ѳ много ся увеличава по причинж на способность-тѣ ѳ за радость и за скърбь; и даже ако настояща-та ѳ способность да не ся увеличи на онзи свѣтъ, тя пакъ ще има единж неисказанж стойность. Има причинж, обаче, да вѣрвамы че способность-та на душж-тѣ за радость и за скърбь не е ограничена, и че настояща-та ѳ способность ще ся развива непрѣстанно прѣзь вѣчность-тѣ.